

Для його великого серця були вони все дорогі і привязані душею, опісля щиро оплакували його по вчасній смерті. Граф Кенту мав досить розуму і не над'уживав часто свого привілею і лиш два рази скористав з нього і сів в присутности короля: перший раз тоді, коли вступила на престол королева Марія, а другий раз при коронації королевої Єлисавети. Внук його рівнож уживав сього привілею, коли Яків І. вступив на престол англійський. Минуло більше, як чверть столітя, нім син того Кенту міг хіснувати ся тим правом. Се попало було в забуте тай повстала чимала буря гніву, коли тодішний граф Кенту серед зібраного двора сів в присутности короля Кароля І. щоби застеречи собі на дальше права свого дому. Вияснене справи наступило сейчас і привілей Кентів стверджено наново. Послідний в прямій лїнії мужеський потомок Мілеса Гендона, боровся опісля, підчас довгої домашньої війни, в обороні короля і поляг в борбі, Від тоді родинний привілей зник.

Том Канти дожив пізного віку. Був се чесний, добрий все усьміхнений старець з сріблито-сивим волосем. Ціле життя шанували й поважали його загально, аж до смерти заховав він сей спеціальний стрій, щоб пригадувати людям, що він був колись королем. Де лиш показав ся публично, товпа розступала ся з почесію і робила йому місце й оден шентав другому:

—Здіймай капелюх з голови, се королівський любимець!

Кождий кланяв ся, а він дякував ввічливим усьміхом. Народ тішив ся і розповідав собі про його минувшину.

Король Едвард жив коротко: його пановане було лагідне й людяне. Коли нераз високий достойник або ленник корони закидав, що король є за надто поблажливий, або, що закон, що його король хоче змінити, не є зовсім строгий, тоді дивив ся на нього поважно великими, мудрими очима і одвічав:

— Що ти знаєш о строгости або гнеті? Я і мій нарід знаємо і одно і друге, але ти не маєш о тім понятя.

(Переложено 14|XI — 27|XI, 1907).